

1000 ngày
TỤC GÁI ANH-HÙNG

Đến
Tiếp theo chuyện Gái Anh-hùng

CUỐN 10 — Đền trọn bộ mỗi cuốn — 1 XU

Cô gái đẹp và anh-hùng đã mượn
tình để trả hiếu ở truyện :

«Cái nạn Văn-Chương»

Luân-lý tiên-thuyết rất hay rất ly-kỳ, đã
trọn truyện 1 cuốn giấy giá ba hào
bán tại Nhật-Nam

Sớm hôm sau, Thiết-dầu-dà liền sai hai
tên tiểu-tốt tinh-lễ, xuống núi hỏi thăm xem
quan Khâm-sai hiện đóng ở chỗ nào, mang
bao nhiêu binh-mã và theo đường nào
tấn binh, dò hỏi kỹ càng, về ngay thông-
báo cho biết. Lại sai hai tên đồ-dệ, ăn mặc
giả làm hai nhà sư đi khuyển-giáo, chuyên
dò hỏi năm tháng ngày giờ sinh đẻ của An
khâm-sai. Bốn người vâng lệnh xuống núi,
rồi chia đường cùng đi.

Lại nói truyện quan An khâm-sai và quan
Tuần-phủ đệ bản tàu về Kinh, không mấy

80 1834

ngày đã đến rồi, do Lộ Bình chuyển-giao cho lòa lâu việc dâng trình Hoàng-đế. Đức Hoàng-đế xem xong, vội đòi quan quân-cơ đại-thần vào thương-nghị và phán rằng :

Cứ như lời An-ký tâu, đánh phá được sào-huyệt của quân giặc ở núi Thanh-vân, bắt được đồ-dạng chúng nó, cứu cho bọn đàn bà con gái bị bắt cóc, lại nói rõ choⁿ gái họ Hồ không chịu n^hục giữ toàn được danh-tiết. Như vậy thì các viên văn - võ ở tỉnh ấy, phen này cũng có chút công-lao, những tên đầu-mục đảng giặc hiện lại trốn được, phải hạ-chỉ cho An-ký lập tức cùng viên tuần-phủ tỉnh ấy mang quân đuổi theo bắt cho kỳ được, để trừ tiệt cái nọc hại cho nhân-dân.

Tòa quân cơ liền theo như ý Hoàng-đế phả một đạo chỉ rằng : An-ký cùng quan Tổng-binh hai châu Tào-Duyện và các vũ-sinh tiến binh đánh phá được trại giặc ở núi Thanh-vân, đều có công-lao, An-ký và các viên Tổng-binh thì giao cho bộ-nghị thưởng.

Còn những người như Chủ-nhất quan, Lục-vũ - sinh. Chu-đắc-thắng, Phùng-thiết-kiên, Triệu-phí-thoái đều thưởng cho hàm Ngũ-phẩm quân-công và bổ làm chức bá - tống lưu ở dinh quân đội dùng ; người chị dâu của Trương-thất biết che-trở cho người liệt-nữ, thì được tha chết giao cho quan địa-phương coi giữ ; những đàn-bà con gái đã cứu được thì phải xử-trí cho chu-tất, duy có người liệt-nữ họ Hồ thì rên ra ơn riêng tình biểu để làm gương. Còn những đồ-dảng của quân giặc thì cho chém ngay ở đó, bêu đầu để làm răn. Trương-thất hiện trốn chạy, phải nghiêm-nã, chớ để cho nó được thoát khỏi lưới giời. Thảo xong dâng trình, Hoàng-đế phê truân và truyền lập tức phải ra Sơn-đông.

Bảy giờ An-khâm-sai cũng gửi thư về nhà, nói rõ tình hình và nói còn ba bọn cường-dạo ở núi Thiên-mục, núi Bạch-tượng, núi Dương-giác, chưa tra xét được rõ phải cùng mặc-khách và các quan cùng trừ nghĩ cẩn-thận,

rồi mới dám tiến qua. Lại nói gia-quyển ở tỉnh, nườ có bà mẹ trông nom, còn hai vợ ở nhà sau khi sinh nở, có trông nom được việc nhà không? An-lão-gia xem thư xong, lại cho gọi tên người nhà cầm thư về vào hỏi xem, tên ấy nói là nghe người ta nói ở núi Dương-giác có tên ác-tăng là Thiết-dầu-Đà, rất là lợi-nại lại biết dùng tà-thuật. Lão-gia và Thái-thái chưa kịp nói ra thế nào, thì Ngọc-Phượng liền nghĩ ngay ra là khi xưa ở núi Thanh-vân cũng có nghe nói tên Thiết-dầu-Đà, ở chùa, Thanh-Liên mười phần hung-ác, biết dùng hếp yêu, chuyên việc hành-thích, lừa lúc người ta không phòng bị, lên đến mà giết chết, nàng sợ nghĩ như thế, liền vội chạy ra nói với lão-gia và Thái-thái rằng:

Khi con ở Sơn-dòng, từng có được nghe người ta nói tên Thiết-dầu-đà, giả dạng tu-hành ở chùa Thanh-liên trên núi Dương-giác là một đứa rừ hung-ác, chuyên việc đêm tối lên vào nhà người ta mà hành-thích, vậy xin cha nên viết thư ngay cho chồng con

biết, và dặn phải phòng bị cẩn-thận, thứ nhất là ban đêm phải phòng nó lên vào hành-thích, khi hai quân giao-chiến, phải phòng tên ấy dùng phép yêu.

Lão-gia nghe nói, trong lòng dẫu sợ, nhưng còn lấy làm nghi-hoặc, chỉ nói là đành nghe theo mệnh giới, Thái thái thì lấy làm lo quá, liền nói rằng :

Ông ơi ! con nó nói như thế, thì việc ấy phải nên đề-phòng mới được, vậy cứ như ý tôi nghĩ, thì Ngọc-phượng nay sinh nở đã được ba tháng rồi, chi bằng cho ra theo, để bảo-hộ cho Ngọc-Cách mới được, nếu không thì tôi rút lấy làm áy-náy trong lòng.

Lão-gia nói : Ngọc-cách bây giờ có nhất-dịnh ở chỗ nào đâu, phải đi luôn đề dò xét tông-tích của quân giặc, cho dù có đóng quân ở chỗ nào nữa, thì gia-quyển cũng không có thể theo được, vả chẳng đem quân ra trận, không phải là phận-sự của con gái đàn-bà.

Thái-thái nói :

Nếu Ngọc-phượng không thể cho đi được

thì lấy ai là người bảo-hộ cho con tôi ?

Lão-gia nói :

• Bà cứ yên lòng, để tôi viết thư trả lời, bảo An ký phải cùng Lăng-sơn thương-nghị, chắc là Lăng-sơn sẽ có mưu cao, còn như sự tên Hòa-thượng dùng tà-thuật thì chỉ dùng máu gà đen và chó đen, bôi vào đầu mũi tên mà bắn, thì có thể phá được tà-thuật của nó. Sau nữa bọn anh em Chu-lam còn có mấy người chưa chết, vậy tôi sẽ bảo con nó cho mời cả bọn ấy ra giúp sức, nhiều người tất sức mạnh, chắc là không còn lo-ngại gì.

Thái-thái nghe nói mới được yên lòng, liền nói rằng :

Vậy thế ông nên đi viết thư ngay, bảo Ngọc-Phượng viết một bức thư riêng, bảo An-ký phải đề-phòng kẻ hành-thích. Viết xong, để cả vào phong thư của Lão-gia, gián niêm cẩn-thận, đưa cho tên người nhà, bảo đi lập tức ra đi và dặn dọc đường chớ có chèo-rượt bê-tha để làm lỡ việc.

Lại nói truyện bấy giờ Thiết-dầu-đa một mặt sai hai người đi dò-hỏi xem quan Khâm-sai đóng quân ở chỗ nào, một mặt sai người đi dò hỏi năm tháng ngày giờ sinh đẻ của quan Khâm-sai để dùng kế ám-hại, tưởng rằng cơ-mưu bí-mậ như thế, chắc được thành-công, ngờ đâu lại bại-lộ. Số là lúc ấy trong bọn 7, 8 tên lâu-la chạy theo Trương-thất, có một đứa tên là Pháo-quốc-ân, là người rất tinh-tế, dấu ở trong trại giặc, nhưng vẫn có ý ăi-năn. Trương-thất thấy là người được việc, đem lòng yêu-mến. Từ khi nó theo Trương-thất đến ở chùa Thanh-liê, thường cùng bọn đồ-đệ của Thiết-dầu-đa bồ-đường nhân-nghĩa và lại có tài nói chuyện, rứt vui, vì vậy nên bọn tiểu Hòa-thượng đều có lòng yêu-mến nó lắm. Trong bọn Hòa-thượng có một đứa tên là Quý-nguyên tuổi ngoài 20, cùng Pháo-quốc-ân ý-hợp tâm-dầu, kết-nghĩa làm anh em, thời thường họp mặt bàn truyện với nhau. Sau khi Thiết-dầu-đa đã sai bốn người đi rồi, hai đứa liền bàn với nhau rằng :

Quan Khâm-sai đem quân đến đánh phá núi Thanh-vân, thực dễ như bỡn, chỉ đáng tiếc cho Trương-dại-vương bao nhiêu năm mới gây dựng nên được cái cơ-đồ như thế, một chốc bị mất về tay người, ngày nay trốn chạy đến đây, chỉ còn nhờ có lão Hòa-thượng đem pháp-lực mà rửa hờn báo thù cho, may ra còn cướp lại được sơn-trại.

Nói đến đó, Qui-Nguyên liền nói rằng :

Cứ như ý anh, thì anh có thể đoán được vị Khâm-sai ấy sau này kết-quả thế nào, sự-phụ tôi và đại-vương anh sau này kết-cục ra làm sao không ?

Pháo-quốc-ân nói :

Hiền-dệ ơi, điều đó ngu-huynh cũng có thể đoán được, nhưng nói ra luống những ngại lời.

Qui-Nguyên nói :

Có lẽ gì khó khăn, mà đại-huynh nói ra lại ngại lời. Bây giờ có hai anh em mình, là bạn tri-thiết với nhau, có điều gì cứ nói cho nhau

biết, can chi mà phải e ngại.

Pháo-quốc-ân nói :

Thôi, không cần phải nói nhiều, ta chỉ hỏi hiền-đệ, vị An-khâm-sai ấy cùng với vị Sư-phụ và vị đại-vương của anh em chúng mình đây ai là người hay ? ai là người dở ? hiền-đệ chớ nên thiên-vị cứ lấy cái lẽ công-bình mà phán-đoán xem nào ?

Qui-Nguyên nói :

Nếu theo lẽ công-bình mà nói, thì vị Khâm-sai ấy là người hay, vì người ta giúp yên giấc cướp để cứu nhân-dân, còn các ông đầu-mục của chúng mình đây dù thế nào cũng là người dở, vì chiếm giữ chốn núi rừng, làm việc trộm cướp, sao gọi là người hay được.

Pháo-quốc-ân nói :

Cứ như lời hiền-đệ đã phân trần đó thì ta e rằng vị Khâm-sai ấy không thể hại nổi được người ta, và sơn-trại Thanh-vân của Trương-dại-vương, đành chịu mất, chứ không sao cướp lại được nữa.

Qui-nguyên nghe Quốc-ân nói như thế,
lặng-lặng không nói gì, cứ ngay người ra !

HỒI THỨ 10

*Đôi lời xưa, bỏ là theo chính,
Biết mưu gian, đặt kế phòng thân.*

Lại ròi truyện lúc ấy Pháo-quốc-ân thấy
Qui-nguyên cứ ngay người ra không nói gì
liền hỏi rằng :

Hiền-đệ ơi, có lẽ lời ngu-huỳnh nói sai
chẳng ?

Qui-nguyên nói :

Lời đại-huỳnh nói rất phải, khi nào lại
có sai. Tiểu-đệ thực lấy làm áy - náy trong
lòng, vì nghĩ mình cũng là một con người,
không thành công lập nghiệp được, đã là
xấu hổ lắm rồi, phương chi lại hãm mình
vào chốn chẳng ra tục, chẳng ra tăng, hàng
ngày làm những việc thương - luân, bại lý,
cái thân như thế, chẳng hay sau này sẽ kết-
cục ra sao, vạn nhất bị quan quân giết, đã

mất mạng hoai, lại chịu cái tiếng là phường trộm cướp, nghĩ lại thân mình, khi còn cha mẹ sinh ra mong mỗi cho nên người thế nào, bây giờ lại thấy kết-cục khốn-nạn như thế, thì thực đau-xót và lại xấu-xa quá, vì vậy nên tiểu-đệ lấy làm băn-khoăn.

Quốc-ân nói :

Hiền-đệ ơi, người ta thường nói bỏ tà theo chính đôi lỗi sửa mình, nếu hiền-đệ quả có lòng ấy, thì anh em ta nên bàn-định chủ-ý, ra sức giúp nhà vua, ngầm giúp cho quan Khâm-sai, bắt bọn giặc tàn-hại nhân-dân mà trừ tiết đi, sau này có thể đem công chuộc tội được, may ra lại làm nên một chút công-danh cũng chưa biết chừng, như vậy thì tấm thân sau này sẽ được trong-sạch, không còn sợ ai chê cười.

Qui-nguyên nghe nói, liền đứng dậy trông ra chung quanh không thấy có người, lại ngồi xuống nói nhỏ với Quốc-ân rằng :

Nếu đại-huynh muốn bỏ tà theo chính,

ngâm giúp quan Khâm sai, việc đó rất dễ, nhưng chỉ ngại vì sư-phụ của tôi đây, pháp-lực rất cao, hóa phép làm cho không ai có thể qua đò sang sông được, lại làm mê được tâm-thần người ta, đã nguyên-rửa ai, thì người ấy tất chết, những cái yêu-thuật ấy trừ khi vị cao-lăng nào là người chân-chính tu-đạo mới có thể phá được, bằng không thì đành chịu phép, không ai là n gì nổi.

Quốc-ân nói :

Biết ở đâu có vị Cao-lăng phá được cái yêu-thuật ấy ?

Qui-nguyên nói :

Vị Cao-lăng mà tôi nói đó, là một vị đại Hòa-thượng tu-hành đặc-đạo, hiện trụ-trì tại chùa Lãnh-toàn, trên núi Bạch-hạc về phía nam huyện Nhâm-bình, năm nay đã ngoài 70 mươi tuổi, Pháp-danh là Quan-hải lại, gọi là Tinh-nhất-thượng-nhân, vị ấy ở trong Lãnh-toàn Thiền-viện không biết đã bao nhiêu năm rồi, không có khinh-thượng cùng người qua

Lại, tôi có người em họ ngoại, từng ở trong viện ấy giữ việc đèn-hương, có nói với tôi là vị cao-lăng ấy có tài liên-tri, từng có nói là chùa Thanh-liên sau này sẽ biến nên một chốn triển-trường, cứ xem như cái tình-hình ngày nay, không khéc rồi biến thành ra một chốn chiến-trường thật, chứ chẳng thoát được nào. Vị đại-sur-phụ chúng ta ở đây, ngày thường cũng lấy làm kính-phục cái đạo hạnh của vị cao-lăng ấy, từng đã có một lần đến lay chào, để cầu viên độ cho, nhưng vị cao-lăng ấy cứ một mực cung-kính, không dám nhận làm thầy, chỉ lấy lời ngọt-ngào nhủ-bảo mà thôi. Cứ như Đại-sur ta nói, những yêu-thuật trừ khi có Tỉnh-nhất-thượng-nhân mới phá nổi, vậy nay anh em ta đã có lòng bỏ là theo chính thì nên nhân cơ-hội này, xin ấy một việc sai, rồi cùng nhau xuống núi, đến ngay dinh quan Khâm-sai, xin vào yết-kiến nói rõ tình-dầu xin làm bộ-hạ xem cách đối-dãi thế nào, nếu có lòng hậu-dãi chúng ta, thì chúng ta sẽ chỉ đường lối, bảo lên mời Quan-hải

Thiền-sư, vị Hòa-thượng ấy vốn sẵn lòng cứu nạn phù-nguy, khi nào lại không chịu ra tay giúp-đỡ. Nếu được vị ấy ra tay giúp, thì muốn Phá yêu-thuật của đại-sư, chắc không khó gì. Sau này quan Khâm-sai có thể dẹp yên được cái nạn trộm-cướp ở tỉnh Sơn-đông này, muôn dân được yên-nghỉệp làm ăn, anh em mình cũng được hưởng-thụ thanh-phúc, nếu gặp vận đỏ, quan Khâm-sai lại bảo - cử cho mỗi người một cái chức nho-nhỏ, thì lại cùng về-tang, không hồ làm một kiếp người.

Hai người bàn chuyện cùng hợp ý nhau, rồi sắp sửa xin một việc sai đi xuống dưới núi, để mong lập chút công lao.

Lại nói chuyện quan Khâm-sai ở Tào-châu sau khi đã đệ bản tâu về kinh, cùng quan Tuần-phủ đợi chờ Thánh-chỉ xem ra làm sao, không đầy mười ngày, đã thấy thánh-chỉ ban ra, thấy tỏ lời ngợi khen và đều được mừng-ơn thăng-thưởng, vội vàng đốt hương tạ ân.

Khi tạ ân xong, An-khâm-sai liền từ tạ quan Tuần-phủ, ngầm đem binh-mã đi tiêu bọn giặc ở núi Thiên-mục và núi Bạch-tượng.

Khi đi đến chỗ giáp giới hai phủ, vào ở trong nhà công-quán, bỗng thấy viên Trung-quân vào bẩm là tên người nhà sai về kinh-sư đã lại, quan Khâm-sai liền cho gọi vào. Tên người nhà ấy là Lộ-Nhi, vào đến nơi chào lạy rồi dâng trình phong gia-thư. An Khâm-sai đón lấy, truyền cho Lộ-Nhi xuống nhà dưới nghỉ, liền bóc ra xem, rồi xem đến phong-thư của hai vị phu-nhân hỏi thăm, dặn phải phòng thích-khách ở chùa Thanh-liên, lại dặn phải đón bọn Hách-vũ đến giúp sức cho nữa.

Quan Khâm-sai xem xong, nghĩ thầm nay đã có bọn Lục, Chủ, năm người đi theo bắc-hộ, chắc không việc gì, nhưng bây giờ biết tiến binh đi đánh đâu trước, vậy phải bàn với Cỗ-tiên-sinh xem thế nào ?

Quan Khâm-sai nghĩ vậy, liền cho mời Cỗ-Lăng-sơn ra. Một lát, Lăng-sơn đến, quan Khâm-sai vội vàng chạy ra đón vào, rồi cùng ngồi xuống, liền hỏi rằng :

Tiên-sinh có biết chắc là thằng Trương-thất nó chạy trốn đi phương nào không ? Cứ

như ý tôi thiên-nghĩ, thì chắc là nó đi đến
Chùa Thanh-liên ở núi Dương-giác, tìm Thiết-
đầu-dà để cầu cứu, vậy thì đáng lẽ chúng ta
phải đem quân đến đánh ngay núi Dương-giác
ấy, nhưng ngại vì Thiết-đầu nó có tà-thuật,
không thể không phòng bị được. (còn nữa)

24 người anh-hùng C. Q.

(VÕ-HIỆP TIỂU-THUYẾT biểu không số 1)

Đã có số 2 Giá 3 xu

HAY, VUI XUỐT TỪ ĐẦU ĐẾN HẾT

Đã có số 4, Biểu không số đầu

Tiên-Hán Diễn-Nghĩa

(Tức Tây-Hán-Chí, Hán Sở Tranh-Hùng)

Giấy bằng hai Gái anh-hùng Giá ba xu

Đến trọn bộ

Thất-Kiểm Thập-Tam - Hiệp

Cả bìa giấy là 1p00 (thứ bìa giấy gáy vải

(thời 1p20, mỗi bộ đóng làm hai cuốn)

Đều do Nhật-Nam in bán